

ва да се бори за честта на отечеството си и да умрѣ славно.

Веселина.

О, драгій, самата дума да *умрѣ* е грозна, а колко по жалостно ще бѣде за човѣка, когато знае че отива да мре? Неможеше ли да се избѣгне тая война, да са запази живота и спокойствието на толкось народъ? Малко ли бѣха войнитѣ съ: Маджаритѣ, Хазаритѣ, Сърбитѣ, Византійцитѣ? Само тебъ ли са дади да воювашъ? До кога Симеоне ще ма оставашъ сама на еждбата ми, до кога ще мя обезпокоявашъ, не стига ли толкова години!

Симеонъ.

Обичамъ да те слушамъ, но когато е работата за отечеството, когато е за защита на народната честъ, о, само тогасъ немогъ драга да ти изпълни желанието, немогъ да се откажа отъ рѣшението си. Боятъ е единствено удовлетвореніе на докаченната ми царска честъ, чрѣзъ него са запазватъ интереситѣ на държавата, чрѣзъ боятъ са придобива честъ и уваженіе.

Веселина.

Доволно е твоего уваженіе Симеоне, ти се днесъ славишъ отъ цѣлъ свѣтъ, народа те обича и почита, ти имашъ честъ и отъ самитѣ ни врагове, помисли си че имашъ и малолѣтни синове (показва ги)! Тѣхъ кому оставашъ, смили са Симеоне, смили!

Симеонъ.

Не бихъ повѣрвалъ, ако ми другій казваше че ти тѣй хладно, толкось наскърбително ще ми говоришъ! И другъ пжтъ съмъ обявявалъ война, и другъ пжтъ